

Recenzija

LJOBA JENČE

Slovenija. Odmevi večnosti

V prostoru ljudske glasbe z njenimi raznoličnimi priredbami ohranja svoj delež tudi Ljoba Jenče – tokrat s svojim spletom *Slovenija. Odmevi večnosti*, v katerega niza svojevrstne samorefleksije na ljudsko glasbeno izročilo. S tem izročilom živi že več kot tri desetletja, in sicer kot udeleženka v njegovem okolju, kot raziskovalka, interpretka ... V vsakokrat novem pogledu ostaja tako značilna Ljobina pripovednost, ki se prilega njenemu senzibilnemu svetu doživljanja ljudskega pesemskega gradiva, a brez pretirane interpretacije. Glasbeni inštrumenti in zvočila so pogosti spremljevalci Ljobinega glasbenega delovanja, včasih bolj tradicionalni, ljudski, drugač – kot v spletu *Slovenija. Odmevi večnosti* – bolj oddaljeni, eksperimentalni. Slovenski godčevski tradiciji neznani, a hkrati ustvarjalno novi so tokrat spremljajoči inštrumenti – od ljudskih do tistih z umetnostnega glasbenega polja; vzeti so iz drugih etničnih okolij in oddaljenih zgodovinskih in slogovnih obdobj ... , vendar jih umestitev v kontekst Ljobine interpretacije razbremenjuje siceršnje zgodovinske in slogovne vloge. Že število inštrumentov in njihov izbor uokvirjajo Ljobin intimni glasbeni svet, pomensko zlit z vsebinskim izborom pesmi. Inštrumentalni svet je izčiščen in zminimaliziran, razpenja se od »starosvetnih« rezijanskih bordunskih struktur do harmonskih struktur umetnostne glasbe, od nepristranskih spremljajočih akordov do dvogovorov med glasom in inštrumentom. Inštrumentalne »spremljave« so tihi, nemoteči opazovalci Ljobinega petja ali pa umirjeni, zadržani komentatorji dramaturškega dogajanja pesmi, ki s petjem soustvarjajo lok celote.

Urša Šivic